

Sodobna slovenska poezija

Foto: Bernhard Aichner

Aleš Šteger

Proč od sebe

Proč od sebe

Prihajam, da grem,
In stopam, kot da ne,
In grem, da spet krenem,
Korak za korakom,
Proč od sebe, proč od sebe.

Poznaš ti odgovor,
Kaj je biti, kaj gre v izgubo,
Ko se prostor prevede v jezik
Preko telesa, najdražji,
In telo v izginotje?

Moj ljubi, odhajam
In hodim in še zmeraj sem
Upanje, da me nekega dne
Zdrobe podplati velikanov,
Da padem neslišno v neslišno

Proč od sebe, proč od sebe.

Življenja pesnikov

Stari pesnik gleda nazaj na svoje življenje,
Reče, edino neizogibno je bilo opredeliti se
V političnem smislu do revolucije.

Nek drugi dan nek drugi pesnik reče
Čutil sem historično nujnost napisati,
Reče, bilo je, kot bi pisalo mene.

Spet nek drugi pesnik molče tehta.
Kar koli sem rekel, reče, kar koli sem napisal,
Je bila napaka in molk edini pravi dom.

Ne govorite neumnosti, reče pesnik ponoči,
Smo funkcija presežnega in neskončnega
In kot taki nič boljši od hrčkov v kolesu jezika.

Jaz pa sem se trudil po najboljših močeh,
Reče pesnik, na robu norosti, tipajoč v praznini,
Ne vede kam, ne zakaj, zmeraj znova, zmeraj znova.

Malo razuma ne škodi in malo humorja prav tako ne,
Mu ugovarja pesnik, pomesti z vso to metafizično navlako,
Zagristi in se umazati z mojo dobo, je bilo moje poslanstvo.

Mladi pesnik gleda krčevito naprej na vse želje.
Stari pesnik gleda vzvišeno nazaj na vse napisano.
Pesnik srednje generacije piše, ne gleda.

Vijak

Dragi moj oče, saj veš, da vem,
Kar ve moj mali sin, da nič ne ostane,
Nobena beseda, nobeno telo.

V tvojem živi spomin na truplo tvojega očeta,
Ki ni mogel pozabiti mladostnega prizora črvov,
Ki so gomazeli iz lobanje njegovega očeta.

Jaz gledam tebe, glava v povezah, na bolniški postelji,
In vem, moj dragi oče, da je zaman, vse zaman,
Nič ne ostane, ne beseda ne telo.

Koža zgnije, organi se utekočinijo,
Tkivo in mišice gredo v kompost
In kmalu so kosti le prah.

Ti si sin mojega spomina, oče, jaz sem zadnja priča
Tvojega očeta, moj sin je porok tvojega razpada,
Ki bo trajal, dokler bo živel človek, ki ga pomni.

Tako odhajajo v nič telesa in besede.
Ves trud zaman. Ničévo. In groteskno vse
Naprezanje, da bi trajali za hipec dlje.

Včeraj so te operirali, skrili mrtev vijak
V tvojo polomljeno čeljust, črvička iz titana,
Ki bo nekoč kot edini preživeli pričal

O izginulem sinu in izginulem rodu
In o kraju izginulem, kjer so nekoč se, dragi oče,
Srečevale pozabljene besede in telesa v pogubi.

Bazen

Sinjemodra maternica,
Napolnjena z oblaki in sledmi letal.

Plivkajoča obljuba, da se vsi vrnemo
V porodno vodo, pa čeprav klorirano.

Vse sprejemem. Vsemu se odpovem.
V vse se potopim, oblečen zgolj v mokro brado.

V tebi lebdim kot smet, kot mrtvi žužek,
Kot bencinski madež, kot leni spermij

In sanjam o vsem salu, ki pravkar sanja
V eni od tvojih ponovitev iste sanje o meni.

Opazovan z neba si ena od nešteti solz,
Naslíkanih na masko umorjenega demona.

Gora

Ta gora ima in nima imena.
Ime ima, ki se vztrajno izmika.

Ne ime, le nema guba
Še ene vsakdanje izgube.

Zaman nagovarjaš poseko smrek,
Zaman črne trebuhe oblakov.

Ime gore se vztrajno izmika,
Te, brez namena, brez vzroka,

Uči iskati, klicati, kričati,
Obupati, se z obupom igrati.

Gora gora gora pred mano.
Grušč grušč grušč navznoter.

Navznoter, kjer je veliko razbitih senc,
Veliko grušča, a nobenih dreves.

Iz grušča raste tiha skala.
Iz tihe skale trdna gora.

Ta gora ima in nima imena.
Ime ima, ki se vztrajno izmika.

Gora gora gora v meni.
Grušč grušč grušč vsepovsod.

Pol

Kaj je pol ure,
Če gre vse na pol.
Jabolko, življenje
In le tebi vidna pot.

Pol ptička prileti
In pol spomina
Vznikne in splahni
In mame in očeta pol.

Naučil sem se
Izgubljati in v izgubi
Z besedo slepo
Priklicati izgubljeno.

Več ne zmore pesem.
Pasti, kjer vznika moč,
Ki s časom celi lastno rano.
Jo poznaš, ljubezen?